

Sygn. akt I C 1138/15 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jarosławiu

z dnia 29 stycznia 2016 roku.

Powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. skierowała do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagając się zasądzenia od pozwanego M. O. kwoty 762,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180,00 zł.

W uzasadnieniu swego żądania wskazał, iż (...) Sp. z o. o. (wcześniej (...) Sp. z o. o.) w dniu 19 lutego 2015 r. dokonała na rzecz powoda przelewu wierzytelności przysługującej jej w stosunku do pozwanego. O dokonaniu cesji pozwany został poinformowany pismem z dnia 19 lutego 2015 r.

Pozwany w dniu 29 maja 2014 r. zawarł z (...) Sp. z o. o. (wcześniej (...) Sp. z o. o.) umowę pożyczki na kwotę 520 zł za pośrednictwem platformy internetowej www.kredito24.pl (...), zgodnie z umową pożyczki - przed wypłaceniem przez (...) Sp. z o. o. środków pieniężnych w umówionej wysokości na wskazane przez pozwanego konto bankowe - dokonał weryfikacji swoich danych osobowych oraz akceptacji warunków umowy, realizując czynności weryfikacyjne zgodnie z ramową umową pożyczki. (...) Sp. z o. o. w dniu 29 maja 2014 r. wypłacił środki pieniężne zgodnie z zawartą umową pożyczki.

Powód podał dalej, że uzgodniona i zaakceptowana przez strony umowy całkowita należność z tytułu umowy pożyczki, którą pozwany zobowiązał się zwrócić wynosi 762,00 zł.

Jednocześnie pozwany zobowiązał się na podstawie ww. umowy pożyczki do jej zwrotu do dnia 28 czerwca 2014 r.

Końcowo powód naprowadził, że w dniu 19 lutego 2015 r. wezwał pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia pieniężnego.

W dniu 16 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, wydał postanowienie w sprawie VI Nc-e (...), którym przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Jarosławiu.

Pozwany M. O. prawidłowo wezwany na termin rozprawy nie stawił się na niej, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności oraz nie złożył odpowiedzi na pozew.

Powód wniósł o dopuszczenie dowodu z umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 lutego 2015 r., zawiadomienia o dokonaniu cesji wierzytelności z dnia 19 lutego 2015 r., wyciągu z załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 lutego 2015 r., wydruku z umowy ramowej pożyczki bez daty i niepodpisanej przez pozwanego, wydruku z faktury nr (...) dnia 14 lutego 2014 r., wydruku przelewu z dnia 10.12.2015 r. i z dnia 29.05.2014 r.

Powód przedłożył jednak jedynie niepoświadczony za zgodność z oryginałem kserokopie w/w dokumentów lub ich wydruki niepoświadczony za zgodność z oryginałem, które nie posiadają żadnej mocy dowodowej i nie mogą stanowić podstawy ustalenia istnienia po stronie powoda roszczenia w stosunku do pozwanego.

Sąd odmówił dopuszczenia dowodu z w/w niewierzytelnych kserokopii i wydruków, z uwagi na to, iż nie jest dokumentem kserokopia ani wydruk niepodpisany, nie można go też z tego względu uznać za inny środek dowodowy mający wykazać treść oświadczenia woli lub wiedzy.

Powód w toku procesu reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien wiedzieć, jakie wymogi powinny spełniać wnioskowane dowody z dokumentów. Powód miał więc świadomość, iż przedłożenie wraz z pozwem kserokopii dokumentów lub ich wydruków nie poświadczonych za zgodność z oryginałem będzie skutkowało oddaleniem tych wniosków dowodowych, bo kserokopie nie są dowodami z dokumentów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego, co jednoznacznie przyjmowane jest zarówno w literaturze przedmiotu jak i orzecznictwie (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10.01.2008 r., sygn. V ACa 816/07).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż ponieważ pozwany pomimo prawidłowego wezwania nie stawiał się na rozprawę i nie złożył odpowiedzi na pozew, Sąd wydał wyrok zaoczny.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W przypadku wydania wyroku zaocznego przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W oparciu o cytowany przepis sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 r., 1 CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142.) Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

Zgodnie zatem z powyższym, przy zaistnieniu podstaw do wydania wyroku zaocznego sąd, co do zasady nie przeprowadza postępowania dowodowego, chyba że powźmie uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych lub co do celu ich przytoczenia – obejścia prawa, a także powźmie wątpliwości co do zasadności roszczenia w świetle prawa materialnego. Zatem nawet w przypadku braku wypowiedzenia się pozwanego, co do okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie (niewdanie się pozwanego w spór), okoliczności te nie będą mogły zostać uznane za prawdziwe, jeżeli będą istniały uzasadnione wątpliwości, co do ich prawdziwości bądź celu ich przytoczenia, bądź też roszczenie okaże się niezasadne w świetle obowiązujących przepisów prawa.

W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie ziściły się przesłanki uniemożliwiające przyznanie za prawdziwe twierdzeń powoda, wobec nieprzedłożenia przez powoda żadnych dowodów w sprawie, poza swoimi gołosłownymi twierdzeniami zawartymi w pozwie.

Powód swoje roszczenie wywodzi z zawartej pomiędzy pozwanym a swoim poprzednikiem prawnym ramowej umowy pożyczki, zawartej na odległość za pośrednictwem platformy internetowej należącej do niego oraz z faktu, że w wyniku zawartej umowy sprzedaży wierzytelności powód stał się nabywcą wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi wobec pozwanego.

Jednakże do pozwu dołączono tylko kserokopię umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 lutego 2015 r., zawiadomienia o dokonaniu cesji wierzytelności z dnia 19 lutego 2015 r., wyciągu z załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 lutego 2015 r. (z której numer umowy dotyczącej pozwanego określono jako t95m2s, zaś

kwotę pożyczki na 520 zł), wydruk z umowy ramowej pożyczki bez daty i dodatkowo niepodpisanej przez pozwanego (który to podpis stron jest elementem koniecznym zawartej umowy i co wynika z treści umowy dopiero przesłanie podpisanej umowy przez pozwanego świadczyło o jej zawarciu), oraz wydruk z faktury nr (...) z dnia 14 lutego 2014 r. (w której numer umowy dotyczącej pozwanego określono jako yek8ro, a nie jak wskazano w załączniku nr 1 do umowy przelewu jako t95m2s, zaś kwotę pożyczki określono na kwotę 400 zł) oraz wydruku przelewu z dnia 10.12.2015 r. i z dnia 29.05.2014 r. (odnoszącego się do umowy numer (...)) – wszystkie powyższe dokumenty powód złożył w formie niedoświadczonej za zgodność z oryginałem kserokopii lub wydruku.

Z przedłożonych dowodów nie wynika, by powód nabył sporną wierzycelność na mocy umowy przelewu. Stosownie zaś do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.).

Przedstawione niewiarygodne kserokopie, nie są dowodami i dokumentami w rozumieniu procedury cywilnej. Sama odbitka ksero lub inna kopia reprograficzna nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego i nie może dokumentu zastąpić. Jeżeli zatem odbitka ksero (kserokopia) nie jest odpowiednio poświadczona, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10 stycznia 2008 r., V ACa 816/07, LEX nr 398729).

Kserokopia – jako odwzorowanie oryginału - może być uznana za odpis, jednakże pod warunkiem poświadczenia jego zgodności z oryginałem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.07.2009 r., II CSK 71/09, LEX nr 584201, wyrok z dnia 16.06.2000 r., IV CKN 59/00, LEX Nr 533122 czy postanowienie z dnia 27.02.1997 r., III CKU 7/97, LEX Nr 50764).

Niepoświadczona odbitka ksero jest tylko środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma, pozwalającym na dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron - art. 74 § 2 k.c., w tym zakresie strona powodowa nie przedstawiła właściwej inicjatywy.

Ponadto zgodnie z art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa. Z przepisu tego wynika zatem, że moc dowodową ma jedynie kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność z oryginałem.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika przedłożyła jedynie niedoświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopie i wydruki, dodatkowo we wskazanych wyżej elementach wzajemnie ze sobą sprzeczne, a co za tym idzie powód nie udowodnił swojego roszczenia. Załączone przez stronę powodową kserokopie i wydruki nie wskazują na przejście wierzycelności wobec strony pozwanej na powoda, jak również na fakt istnienia wierzycelności dochodzonej przez powoda co do wysokości.

Brak udowodnienia swojego roszczenia przez powoda skutkować musi oddaleniem powództwa. Powód nie udowodnił faktu, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanego, ani jego wysokości.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 509 k.c., powództwo należało oddalić jako nieudowodnione, o czym orzeczono w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Ponieważ powództwo zostało oddalone, Sąd obciążył powoda kosztami postępowania, uznając je za uiszczone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda r. pr. M. M.,
2. K.. 14 dni.

J., dnia 22 lutego 2016 r. SSR Agnieszka Gaca - Turzyńska